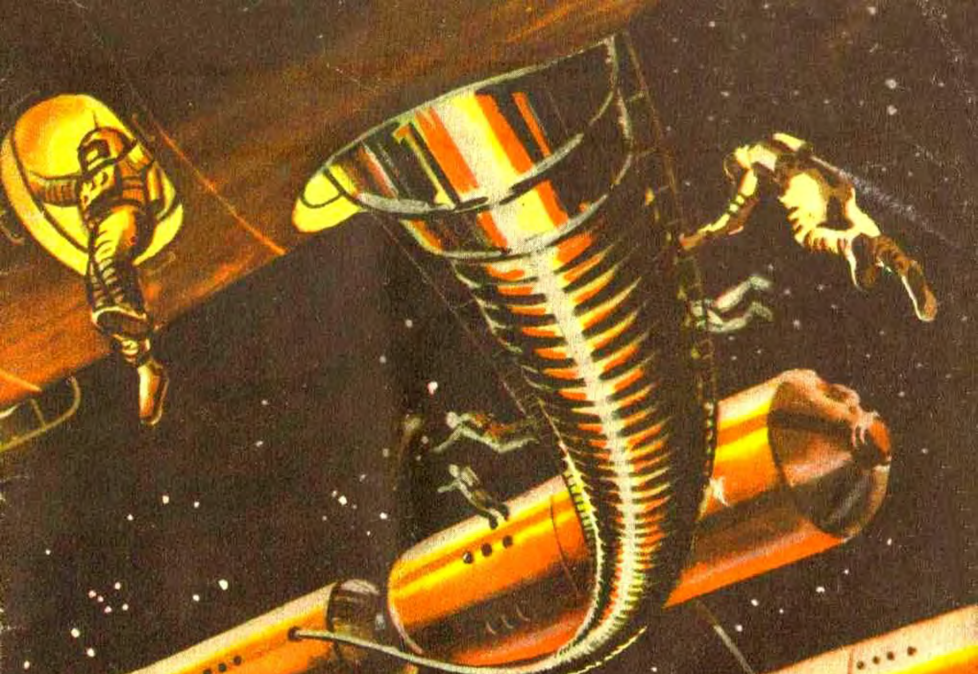

94

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

* * *
* *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
94

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieţi impresiile şi observaţiile dv, critice cu privire la acest roman şi la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice" a revistei „Ştiinţă şi tehnică" Casa Scînteii, Piaţa I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, Bucureşti.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE NU SE IAU ÎN CONSIDERAŢIE

Coperta desen: A. BUICULESCU

Rezumatul capitolelor precedente

Ne aflăm în anul 3035 al erei noastre. Din cosmos este pescuită şi adusă pe Pămînt o epavă. Profesorul Herescu şi colaboratorii săi ajung la concluzii uluitoare: epava a fost odată etajul final al unei astronave necunoscute, construită pe Pămînt cu secole în urmă.

În epavă sînt găsite filele unui jurnal de bord care aparţinuse ziaristului Bob Kingstone. Din cele povestite de Bob în jurnalul său reies lucruri de necrezut. Bob îşi desfăşoară filmul aventurilor prin care a trecut din clipa în care astronava l-a luat şi pe el, ducîndu-l la depărtări nebănuite în genunea cosmică.

Cea mai grozavă aventură prin care trece astronava lui Nielsen, pe care se află şi ziaristul Bob, este, fără îndoială, aceea cînd, urmărită de o torpilă cosmică, se vede silită, pentru a se salva, să-şi mărească viteza pînă aproape de viteza luminii. Arthur, Giulio şi restul echipajului trec prin clipe dramatice. Numai Bob nu are habar de cele ce s-au întîmplat. Arthur Nielsen, conducătorul astronavei, hotărăşte continuarea zborului, fără vreun gînd de a se mai întoarce pe Pămînt. Giulio, asistentul lui Nielsen, îi explică în cele din urmă şi lui Bob toată drama astronavei. Ziaristul, cînd înţelege tot ce s-a petrecut, cînd află despre influenţa vitezei asupra vieţii astronauţilor, rămîne uluit şi înspăimîntat: în timp ce pe astronavă se scurseseră doar cîteva luni, pe Pămînt, omenirea îmbătrînise cu peste 20 de ani! Ziaristul Bob trece însă curînd de la groază la entuziasm.

Astronava trăieşte aventuri din cele mai extraordinare. Printre acestea se numără şi naşterea unei supernove — stea cu o strălucire de milioane de ori mai mare decît aceea a Soarelui. Arthur şi Giulio reuşesc să facă acest lucru provocînd explozia de evaporare a stelei „pitice albe" — Van Maanen.

De aici, astronava îşi poartă trupul într-o goană sălbatică spre Steaua Polară, unde va ajunge după un timp anumit.

Pe astronavă se petrece un eveniment de seamă: Cristina îl naşte pe Mark, supranumit „fiul stelelor"!

Arthur şi Giulio trăiesc însă o aventură cu totul neaşteptată.

Astronava recepţionează un mesaj pămîntean, care le aduce vestea că pe Pămînt s-a întronat de mult orînduirea comunistă şi că omul a atins trepte nebănuite în dezvoltarea lui.

Profesorul şi asistentul sînt mai tulburaţi ca oricînd. Totuşi, oricît ar fi fost acest mesaj de îmbietor la o întoarcere, oricît ar fi fost de răscolitor, Arthur nu-şi schimbă hotărîrea de a-şi continua zborul.

Partea a V-a

30. CHEMAREA TRECUTULUI

Astronava gonea prin cosmos cu o viteză uriaşă. Părăsise de multă vreme Steaua Polară şi acum se îndrepta spre o altă constelaţie.

În cabina de navigaţie se aflau, la ora aceea, doar Mark şi tatăl său. Ocupat cu o chestiune de observaţie astrofizică, Arthur îl lăsase pe Mark să-şi satisfacă în întregime curiozitatea ce-o manifesta ori de cîte ori se găsea în faţa panourilor de comandă.

— Tată, strigă Mark deodată, eu am să plec. Mă duc la mama să-i cînt ceva. M-a rugat aseară şi am uitat. Nu te superi, aşa-i?

Arthur se întoarse şi îşi privi copilul. Nu-i venea să creadă. Îl purtase pe braţele sale, sub ochii lui crescuse, iar acum îl vedea flăcău în toată firea.

— Du-te, fiule, îi răspunse el. Dar ascultă: ce vrei să-i cînţi?

— „Sonata primăverii"!

— A, ştiu! zise Arthur cu un zîmbet de înţelegere. Sonata aceasta e o veche pasiune de-a ei. Veţi interpreta şi altceva împreună?

— Nu ştiu. Mama nu mai are totdeauna chef să mă acompanieze la pian. Cînd mă vede că iau vioara în mînă, uneori privirile îi rămîn fixe pe clapele pianului şi stă aşa pînă cînd mă aplec la urechea ei şi trag cu arcuşul pe corzi, la întîmplare. Atunci se trezeşte din visare, spune că e obosită şi că nu mai poate continua.

— De ce n-o rogi şi pe Raymonde? Cîntă destul de bine.

— Nu întotdeauna. De multe ori e prea nervoasă şi atacă măsurile înaintea mea. Karl îmi place mai mult, deşi el mă acompaniază numai cu vioara.

Arthur îşi mai învălui o dată fiul într-o privire plină de dragoste şi apoi îi spuse:

— Acum du-te. Eu am să vin tîrziu în seara asta. Spune-i mamei să nu fie îngrijorată. Bob ce face?

— Scrie mereu.

— Şi eu am de scris ceva. Lecţiile cum au mers azi?

— Excelent, tăticule.

— Bravo! Acum du-te şi ai grijă să cînţi bine.

— N-ai grijă, tată!

Mark se îndreptă spre uşă, săltînd, în timp ce tatăl său îl petrecea cu privirile. După ce uşa se închise în urma lui Mark, profesorul se ridică de la masa de observaţii şi începu să se plimbe prin cabină. Ochii îi căzură pe ceasul astronavei. Trecuse de orele 19. Se îndreptă spre o oglindă şi se privi în ea. Arthur avu o strîngere de inimă: pe tîmple îi apăruseră fire albe. Pe fruntea-i înaltă viaţa săpase cîteva brazde paralele şi inegale, iar între sprîncene cele două cute se mai adînciseră.

Părăsi oglinda şi se îndreptă spre masa lui de lucru. Îşi scoase caietul intim cu însemnări şi-l deschise la întîmplare. Pînă atunci scrisese doar fapte legate de zborul astronavei. Pe sine, creatorul şi coordonatorul giganticului vehicul, se uitase cu totul. Îşi scoase stiloul special. Ce va mai scrie?

O clipă ezită. Îi venea tare greu să înceapă. În minte îi reapăru chipul fiului său. Stiloul se plecă peste fila jurnalului şi începu să alerge cu iuţeală...

*

„Privindu-mi în oglindă tîmplele albite de vreme — începu Arthur — gîndul de a-mi continua însemnările a devenit o poruncă. Îmi vine să cred că m-am luat după Bob, deşi el scrie despre una, eu despre alta. Nu mă las furat de presimţiri sau de simple bănuieli, dar vîrsta nu iartă. Anii se duc încet, apropiindu-mă tot mai mult de clipa în care trebuie să spun vieţii «bun rămas». Mă simt deocamdată în deplină putere şi gîndul declinului meu încă nu mă înfricoşează: îl socot destul de îndepărtat.

Nu e vorba însă numai de mine sau de Cristina. Noi, sper, ne-am îndeplinit datoria faţă de un scop care ne-a costat atît de mult. Eram hotărît, pînă la un moment dat, să nu mă mai opresc, să nu mai revin niciodată din drum. Soarta s-a opus şi a decis să fie altfel.

Crezusem că atingînd înălţimea Stelei Polare voi face să se rupă în mine ultimul fir ce mă mai ţinea legat de meleagurile planetei pe care m-am născut. Pasiunea cercetării tainelor cosmosului îmi încleştase întreaga fiinţă. Prietenii de pe astronavă se consolaseră şi m-ar fi urmat pînă la capăt. Poate greşesc cînd spun asta şi despre Cristina sau Raymonde. Nu mi-au mărturisit-o nicicînd, dar am simţit mereu în ochii lor un dor ascuns, o tainică dorinţă, care le abătea gîndurile spre o lume pe care eu încercam s-o uit definitiv.

Încă nu poposiserăm lîngă Steaua Polară, cînd toată hotărîrea mea, pe care o considerasem o vreme definitivă, începu să se clatine. Naşterea lui Mark m-a tulburat din cale-afară.

La început m-a cuprins o bucurie nemărginită. Fericirea îi molipsise și pe ceilalți, căci pe astronavă se născuse un om. Era o biruință — cum spunea Bob — pe care am repurtat-o în mod strălucit asupra legilor din cosmos, atît de neprietenoase nouă.

Curînd, însă, bucuria s-a prefăcut în frămîntare. Trebuia să decid într-un fel. Pe astronavă, conform timpului nostru influențat de vitezele mari, la care zburasem de mai multe ori, trecuseră ceva mai mult de doi ani de la plecare. Nu același lucru se întîmplase pe Pămînt. Acolo, omenirea îmbătrînise cu peste cinci secole! Calendarul pămîntean trebuia să arate anul 2605. Urmele contemporanilor noștri pe Pămînt trebuie să se fi șters cu desăvîrșire, și alte generații să le fi urmat la rînd.

Oamenii de după noi vor fi schimbat mult înfățișarea lumii. Mă întrebam atunci și mă întreb și acum cum am arăta noi dacă ne-am vedea față în față cu oameni ce s-au născut la peste cinci secole după plecarea noastră? Nu știu ce să-mi răspund.

Mă zbuciumam și nu puteam lua nici o hotărîre. Nu îndrăzneam să cer sfatul nimănui, căci m-ar fi încurcat mai tare. Voiam să hotărăsc de unul singur. Aveam hotărîrea mea de a merge pînă cînd totul s-ar fi sfîrșit. Așa s-ar fi și întîmplat, fără îndoială, dacă Mark nu s-ar fi născut. Micuțul acela îmi ieșise în cale, și acum, ascultîndu-i strigătul său nevinovat și căutînd în ochii rugători ai mamei lui, mă vedeam silit să renunț la drumul meu pe care l-aș fi continuat încă mult, poate fără să mă mai întorc vreodată!

Prin viu grai nimeni nu mi-a cerut ceva împotriva hotărîrii dinainte. Toți se țineau la înălțime. Eu însă nu mai eram cel de pînă atunci.

Priveam ființa aceea plăpîndă și mintea îmi fugea năprasnic înapoi spre locurile fericite unde mă jucasem în copilărie. «El unde se va juca? — m-am întrebat eu. Ce-i putea oferi această lume închisă a astronavei? Va crește mare, neștiind ce înseamnă ciripitul păsărelelor și fără să cunoască șușotitul izvoarelor. Va deveni un om în toată firea, dar nu va ști prea bine de unde am pornit și de ce? Nu va ști ce înseamnă copiii, prietenii de joacă și nici nu va cunoaște plăcerea unei împăcări după ce te-ai supărat cu un prieten. Dar, mai mult ca orișice, ce se va alege din el cînd astronava se va prăbuși într-o zi? Am eu oare dreptul să dau viață unui om și apoi, din cauza încăpățînării mele, să provoc pieirea acestei vieți înainte de a o fi trăit?»

Apoi a venit mesajul acela teribil. Pămîntul ne rechema la sînul său, iar glasul acelui om mă tulburase ca niciodată. Dar m-am opus din toate puterile. Înapoi nu voiam să revin. Și totuși același Pămînt pe care nu doream să mă întorc mă striga fără încetare. M-am întrebat mereu de ce n-am hotărît întoarcerea, de ce nu cred că în mesajul acela răsuna adevărul. Nu știu. Dar cosmosul mă cucerise și nu mă puteam desprinde din strînsoarea lui.

Curînd însă am decis să fac cale întoarsă. Oricît de mult îndrăgisem cosmosul, ideea Marelui Cerc mă fascina în aceeaşi măsură, chemîndu-mă să ajung măcar în apropierea planetei natale...

Nu ştiu ce-am hotărît şi ce mi-am spus atunci, dar astronava din clipa aceea nu s-a mai îndepărtat de Pămînt. Intr-o zi, prietenii mei s-au trezit că pornim la drum din nou. Giulio era foarte mirat cînd a aflat direcţia şi viteza de zbor. Foarte curînd am atins viteza maximă, cea pe care o întîmplare neaşteptată a făcut s-o mai atingă o dată astronava, înainte de steaua Van Maanen.

Cristina şi ceilalţi n-au aflat nimic de la mine; le-a spus însă asistentul că ne apropiem de regiunea cosmică unde se află şi sistemul solar. Totuşi nu-mi trecea prin gînd să mă întorc pe Pămînt, după cum nici acum nu doresc acest lucru. O altă idee îmi răsărise în minte.

Constelaţia Lirei, situată la 27 de ani-lumină de Pămînt, se aseamănă foarte mult cu sistemul solar. Mi-am zis că n-ar fi exclus ca, pe una dintre planetele vestitei stele Vega din această constelaţie, să dau peste condiţii favorabile vieţii şi poate chiar peste o lume de fiinţe asemănătoare oamenilor. Dacă viaţa noastră s-ar sfîrşi, Mark şi-ar putea-o continua pe a lui, printre aceste fiinţe dintr-o altă lume. Gîndul acesta nu mi-l cunoaşte decît Giulio. Cred că soţia mea, Raymonde şi doctorul sînt convinşi, deşi eu n-am spus niciodată acest lucru, că ne întoarcem pe Pămînt. Bob e complet indiferent. Aventura zborului îl pasionează într-atîta, încît, oriunde am merge, pentru el e tot una. Nu sînt însă sigur că în adîncul sufletului său n-ar mai spera să-şi poată publica jurnalul său enorm, fie asta chiar şi pe o planetă a stelei Vega!

Şi, iată, acum astronava se apropie de constelaţia Lirei. Ce drum lung şi tainic am străbătut! De la Polară şi pînă acum am ţinut-o într-o goană sălbatică prin cosmosul acesta fantastic. Viteza cu care am pornit de la Polară am schimbat-o pînă acum de cîteva ori.

De la Polară şi pînă aici s-au scurs aproape 500 de ani pămînteni. Asta face, ţinînd seamă de timpul nostru influenţat de viteză, aproape 15 ani pe astronavă: Mark va împlini în curînd 15 ani! E băiat mare, are mintea ageră şi e foarte iubit de toţi cei de aici. Cel dintîi om care nu s-a născut pe Pămînt a crescut mare!

A crescut fără să aibă fericirea de a vedea o şcoală sau de a asculta profesori de pe Pămînt. A trebuit să-l facem să înţeleagă că undeva, departe, există o planetă cu oameni mulţi, asemenea nouă. Fiecare dintre noi i-am fost, pe rînd, profesor, la ce ne-am priceput mai bine. Se vede însă că mama lui l-a înrîurit cel mai mult cu o disciplină, care de fapt nu-i specialitatea ei.

Astăzi, Mark nu mai are altă ţintă decît să devină un mare muzician. Ştiu eu ce se va alege din pasiunea lui!? Va avea el vreodată prilejul să cunoască şi alte opere muzicale decît acelea pe care le avem cu noi?

Niciodată n-am fost mai neliniştit ca acum! Mă întreb cu teamă ce vom găsi în constelaţia Lirei? Vom afla oare limanul dorit?

Şi cum va fi el? Mă mai neliniştește un lucru: astronava va rezista ea la nesfîrşit? Am realizat cu ea aproape imposibilul. Cum va răspunde în viitor şi altor încercări? Rămîne de văzut!

Mă opresc, căci s-a făcut foarte tîrziu. Mă bucur că am putut să-mi dezleg inima din încleştare şi am reuşit să trec printre amintiri gîndurile mele tăinuite.

Dacă vreodată un om va da peste acest caiet va putea afla cîte ceva din paginile sale. Să văd acum ce dată e pe Pămînt...

Da... Pămîntenii au şi ajuns în anul 3035! Iar astronava noastră încă mai supravieţuieşte timpului... Chiar şi asta ar fi de ajuns ca mărturie a gloriei umane!

Ce fac ei oare acum şi cum arată? Ne-or fi uitat de mult şi poate nu ne cunosc. Mi-ar plăcea totuşi să vorbesc cu vreunul dintre ei!... Măcar cîteva clipe să mai revăd chipurile oamenilor de pe Pămînt, să aflu cum trăiesc şi unde au ajuns!..."

31. TRAGEDIA INCEPE

La patru zile după seara în care Arthur îşi începuse însemnările, acesta se afla din nou în cabina de navigaţie împreună cu asistentul său. Erau aşezaţi amîndoi în faţa panourilor de comandă şi aşteptau cu încordare apropierea de constelaţia Lirei.

— Lira! strigă deodată Giulio.

— Distanţa?

— 4 minute!

— Atenţie! spuse profesorul. Intrăm în constelaţie şi frînăm...

Arthur întinse mîna şi învîrti butonul comenzii dorite. In aceeaşi clipă, ceasurile de bord indicau intrarea în funcţiune a motoarelor de frînare.

Astronava, ajungînd în dreptul primei planete a stelei Vega, începu să facă un larg ocol pentru a se apropia din ce în ce mai mult de planetă, pe măsură ce viteza se reducea.

Vitezometrul arăta că iuţeala scăzuse pînă aproape de 296.500 km/s. Dar, în clipa aceea, Arthur, care urmărea indicaţiile unui alt ceas de bord, deveni la faţă alb ca varul. Infrigurat, îşi întinse din nou mîna şi, de astă dată, scoase brusc din funcţiune motoarele de frînare.

— Ce-ai făcut? strigă asistentul uluit.

Cînd îl văzu însă pe profesor cum arată la faţă, abia mai putu rosti:

— Ce?... Ce este, Arthur?

Acesta nu-i răspunse nimic. Intre timp, viteza mai scăzuse doar cu 500 km şi apoi acul indicator rămase încremenit pe indicaţia 296.000 km/s.

Asistentul aştepta nedumerit şi neliniştit. Nu vedea încă motivul care-l determinase pe Arthur să oprească atît de brusc frînarea. Intr-un tîrziu, glasul profesorului răsună grav şi cutremurător:

— Dragă Giulio, aparatele de bord îmi arată un fapt de mult așteptat: pe planetă există viață și asta ar trebui să ne bucure. Dar vino, dragul meu, și privește ceasul despre care de atîtea ori m-ai întrebat ce rol are, iar eu nu ți-am spus. Uite, acesta e!

Asistentul observă că pe cadran acul de control se oprise în dreptul diviziunii 40.

— Nu înțeleg! făcu el neliniștit. Ce înseamnă?

— Vezi, acesta este ceasul de bord pe care l-am construit singur și tot singur l-am montat. El arată gradul de uzură al motoarelor și al învelișului astronavei. Cred că înțelegi ce înseamnă 40!

— Îngrozitor! gemu Giulio. Motoarele s-au uzat cu 40%!

— De asta am și oprit frînarea. Pe măsură ce frînam, acul urca încet spre cifre tot mai mari!

De oprit, nu mai putea fi vorba. Asta devenise clar și pentru Giulio. Profesorul se întoarse spre asistent și adăugă:

— Dacă ne oprim și nu găsim ce ne trebuie aici pe această planetă, astronava nu va mai putea porni niciodată!

Auzindu-l pe profesor ce spune, Giulio simțea că i se taie picioarele. O negură deasă îi împăienjeni privirile.

— Pămîntul! strigă el, ca în fața unei viziuni salvatoare.

— Da, Giulio, e singura noastră speranță sigură! Nu mai îndrăznesc să ne oprim aici. Vom continua zborul cu viteza asta. Pînă la Pămînt mai sînt 27 de ani-lumină. Cu viteza aceasta, distanța am străbate-o în mai puțin de 29 ani pămînteni, ceea ce ar reveni cam la trei ani și ceva pe astronavă. Orice am găsi acolo, va fi totuși salvarea noastră.

Asistentul îl auzea pe Arthur ca și cum glasul acestuia ar fi venit de undeva de foarte departe. Urechile îi vijîiau, simțea că va trebui să-și adune toate puterile pentru a nu se mai prăbuși ca și atunci, de mult, înainte de Van Maanen.

— Giulio, fii calm! Cred că astronava va mai rezista, cel puțin unei ultime frînări cînd vom ajunge pe Pămînt. Orice ar fi, Mark trebuie să ajungă acolo viu. Nu-mi pasă de viața mea! El însă e lumina pe care cosmosului nu-i voi îngădui cu nici un preț s-o stingă! E o ultimă încăierare între noi și natură, dar sper că nici de astă dată nu vom ieși învinși. Dacă nu vom avea accidente, zborul în regim de viteză constantă nu va avea cu ce să-l dăuneze astronavei. Rezerve mai avem. Să programăm, așadar, ultimul drum!

— Motoarele cum stau?

— Sînt cam încălzite. Învelișul s-a subțiat și el. Mi-e teamă de o explozie prematură. Dacă va fi nevoie, vom renunța și la etajul al doilea. Într-un fel, trebuie să biruim!

Giulio își încordă toate forțele pentru a nu ceda în fața neliniștii. Profesorul mai adăugă:

— Să nu le spui nimic celorlalți pînă cînd vom ști precis că salvarea e sigură. Și așa ei sînt convinși în sufletul lor că de fapt ne

apropiem de Pămînt. Dacă ne reuşeşte aceasta, fericirea lor va fi cu atît mai mare. Ei, şi acum, să dăm maşinilor programul!

Profesorul şi asistentul încredinţară aparatelor de comandă şi navigaţie cel mai de seamă program de zbor din lunga lor călătorie. Astronava se întoarse după un ocol uriaş şi îşi îndreptă trupul în direcţia Pămîntului.

Prin telescoapele astronavei începuse deja să se distingă destul de bine Soarele. Era încă la o mare depărtare. Cu ochii liberi nu se putea zări decît ca un punct luminos, neînsemnat.

În clipa cînd astronava părăsea incinta constelaţiei Lira, aparatele de bord indicară un lucru ciudat.

— Un corp dirijat, la mare distanţă de noi, se îndreaptă în direcţia aceasta! anunţă asistentul surprins.

— Un corp? Ce viteză are? întrebă profesorul.

— Ceva mai mică decît a noastră!

Profesorul îşi încruntă sprincenele şi privi o clipă gînditor la panourile de comandă. Apoi răspunse cu răceală:

— Ciudat, tare ciudat! Să-l lăsăm însă în pace. Nu avem acum timp pentru aventuri. Înainte!

În sufletele celor doi astronauţi se cuibărise zbuciumul. Tragedia care începuse putea să-i coste viaţa. Nu mai erau departe de liman. Dar nici profesorul nu mai putea spune cu siguranţă că acest liman va fi ajuns înainte de înec.

32. UN GLAS DIN ADÎNCURI

Pe astronavă se sărbătorea ziua de naştere a lui Mark. După timpul propriu astronavei, băiatul împlinise 17 ani. Vîrsta lui, în ani pămînteni, era cu totul alta.

Oricît de nostim i s-ar fi părut cuiva, Mark număra peste 520 de ani pămînteni, deşi, în realitate, nu era decît un adolescent. Bob îl privea mereu şi, cu toate că ştia secretul influenţei vitezei asupra vieţii astronauţilor, i se părea că Mark este o adevărată minune. Văzîndu-l pe ziarist cum se tot miră, Raymonde îi replică:

— Se vede că te uiţi pe tine! Cîţi ani pămînteni numeri? Mai ţii minte, Matusalemule?

Ziaristul se văzu încolţit, căci Raymonde avea dreptate:

— Ştiu, dragă Raymonde, răspunse el gînditor. Mă întreb însă dacă cei aproape 1063 de ani pămînteni ce-i port în spate nu sînt cumva o simplă iluzie. Poate totul e numai un vis!

— Vis? sări doctorul. Stai să-ţi arăt eu ţie vis!

Se apropie în grabă de ziarist şi-l trase zdravăn de urechi. Durerea îl făcu pe Bob să scoată un ţipăt:

— Mi-ai rupt urechile! Nu poţi umbla mai încet cu oamenii? Ce naiba, doar eşti doctor!

— Dacă spui că e vis! Văd că nu te-ai trezit încă. Un om pe care îl tragi de urechi se trezeşte îndată! rise Karl.

Astronauţii, adunaţi în cabina de concerte, riseră cu poftă de întîmplarea aceasta. Numai profesorul şi asistentul făceau excepţie. De la o vreme încoace, amîndoi apăreau mereu traşi la faţă şi slăbiseră destul de serios. Apropierea de sistemul solar îl făcea însă pe ceilalţi să nu prea observe starea lui Arthur şi Giulio.

Se apropia seara pe astronavă. Petrecerea era încă în toi. Deodată Arthur se ridică şi se scuză că el trebuie să plece, deoarece avea de verificat panourile de comandă. La scurtă vreme după aceea părăsi petrecerea şi Giulio.

Ceilalţi ascultau muzică şi cîntau şi ei. Plecarea celor doi nu le atrăsese atenţia în mod deosebit. Asta se mai întîmplase de multe ori.

Ajuns în cabina de navigaţie, asistentul îl găsi pe Arthur cu privirile pierdute undeva în necunoscut.

— Cît a mai rămas? întrebă Giulio intrînd.

— După cîte văd, mai avem pînă la frontiera sistemului nostru solar aproape două luni pe astronavă.

— Un an şi jumătate pe Pămînt! exclamă asistentul. E mult, tare mult! mai oftă el.

Tăcură amîndoi. Gînduri negre le încingeau creierul într-un cerc de foc.

— Ascultă, Giulio! spuse deodată profesorul, ca trezit dintr-un somn neplăcut. Ştii ce mă gîndesc? Parcă îmi pare rău de faptul că n-am rămas în constelaţia Lirei!

Asistentul, uluit de cele ce auzea, întrebă:

— De ce?

— Uite de ce: uzura înaintează ca o boală nemiloasă, ca un cancer ucigător. Astronava noastră nu cred să mai ajungă Pămîntul!

Giulio îşi plecă privirile. Era o veste la care se aştepta, din clipă în clipă, cu inima strînsă de durere. Cuvintele profesorului se înfipseseră în inima lui ca nişte gheare, încercînd să i-o sfîşie.

— Şi... crezi că ne vom prăbuşi înainte de a mai putea face ceva? întrebă el, sleit de puteri.

— Nu vreau să cred asta, Giulio, dragul meu! Tu ştii cît ţin să ajungem acolo. Dacă aş putea, mi-aş oferi şi viaţa în schimbul salvării noastre. Şi mai ales a lui Mark. El este copilul nostru, al tuturora!

De la un timp, tîmplele profesorului se albiseră cu totul. Necontenitul zbucium îi adusese iarnă deplină peste părul său bogat.

Intr-un tîrziu, asistentul mai întrebă:

— Arthur, crezi că nu mai există nici o salvare? Uite, pe mine mă bate de la o vreme un gînd. Pe Pămînt omenirea trebuie să fi progresat foarte mult. De ce să nu încercăm s-o chemăm în ajutorul nostru? Pămîntenii au trecut de anul 3000 şi ne-ar putea salva, fără îndoială, oriunde ne-am găsi, cel puţin aşa cred eu!

Profesorul își închise ochii și se lăsă pe speteaza fotoliului. Ceea ce spunea asistentul nu era pentru el o noutate. Se mai gîndise și el la asta. După un timp de cugetare, profesorul îl privi pe Giulio:

— Vezi, e drept că nu pierdem nimic dacă facem un apel la ajutorul lor. Dar dacă asta ne-ar putea aduce numai necazuri?

Asistentul îl privi o clipă pe profesor. Apoi adăugă ferm:

— Eu nu cred asta, Arthur. N-o cred în ruptul capului! De mult doream să-ți spun că părerea mea asupra oamenilor s-a schimbat profund. Sînt sigur că alta este fața Pămîntului acum. Mesajul acela mi-a luminat mintea. Nu se poate ca omul să fi rămas robul vechilor patimi și dorințe după mai bine de un mileniu de la plecarea noastră. Astăzi pe pămînt domnește desigur o armonie deplină între popoare. Nu știu cum arată armonia asta, dar progresul științei și al societății cerea, încă de mult, și pe acela al sufletului omenesc! Altfel, dezastrul ar fi urmat în mod sigur.

Arthur redeschise ochii. O lumină îi lucea în adîncul lor.

— Giulio, zise el ridicîndu-se. Ai judecat mult mai bine decît mine. Cred ce spui și aș dori să nu ne înșelăm! Reglează atunci emisia radioastralului și cuplează descifratorul.

Cînd asistentul fu gata, Arthur se apropie spunînd:

— Și acum să încercăm să jucăm ultima carte! Poate încă nu-i totul pierdut, deși eu nu văd cum am mai putea singuri să frînăm. Ai făcut contactul la antenă?

— Da.

— Atunci, lansează continuu apelul S.O.S. după codul „Sirius"! Poate ne vor înțelege.

Asistentul se aplecă în fața microfonului și răsuci butonul de începere a emisiei. Pe calea undelor ultrascurte, de pe astronavă, porni înspre toate colțurile universului următorul mesaj în codul descifratorului descoperit pe planeta Polarei:

„S.O.S. Cerem ajutorul urgent oricărei astronave omenești. Zburăm pe linia ce unește steaua Vega cu Soarele, în direcția sistemului solar. Apel urgent. Răspundeți! S.O.S."

După ce încredință radioastralului apelul de ajutor, Giulio se ridică și se întoarse spre profesor. Emisia mesajului continua de acum automat, și apelul pleca la intervale regulate.

— Cît crezi că mai putem rezista? întrebă asistentul.

— Cel mult un an, un an și jumătate, dar fără gîndul de a frîna! răspunse profesorul înnorat. Dacă zburăm mereu fără să frînăm mai putem avea o șansă de a trăi. În caz contrar, asta ne-ar putea costa viața! Să ne întoarcem acum la ceilalți, pentru a nu-i neliniști și pe ei!

— Stai o clipă! strigă deodată asistentul oprindu-se în loc. Eu consider că am face o mare greșeală dacă n-am frîna totuși puțin.

— De unde ai mai scos-o și pe asta? întrebă profesorul. Vrei să ne prefacem în scrum?

— Uite, Arthur, continuă asistentul, uzura a atins 68%, ceea ce-l foarte îngrijorător, e drept. Să presupunem, însă, că din întîmplare vine să ne salveze o astronavă care are o viteză mult mai mică decît a noastră. Ce facem atunci? Cerem să vină una cu o viteză mai mare? Nu vom fi atunci pierduți fără drept de apel?

După o clipă de gîndire profesorul răspunse mai înseninat:

— Ai dreptate! Gîndurile mi s-au încurcat așa de rău, încît nu mai pot să judec corect. Cît zici să reducem?

— Sînt sigur că 100.000 km/s este o viteză pe care orice astronavă mai serioasă ar putea să o atingă acum, în al patrulea mileniu pe Pămînt.

— Bine! îi răspunse profesorul aprobator. Folosește-te însă de motoarele laterale de frînare.

După aceasta, Arthur ieși. Rămas singur, Giulio începu frînarea. Ochii săi urmăreau cînd vitezometrul, cînd indicatorul de uzură.

După un timp îndelungat, viteza ajunsese la 200.600 km/s. Deodată, automat, motoarele ieșiră din funcțiune. Asistentul strînse cu putere rozeta de comandă. Își dădu seama că se întîmplase ceva rău, dar încă nu bănuia ce. Se lămuri imediat. Automatul de siguranță scosese din funcțiune motoarele de frînare, căci altfel acestea ar fi făcut explozie.

— S-au dus și astea! scrîșni Giulio cutremurat. Am rămas la 200.000!

Oricum, viteza scăzuse de la valoarea maximă, oprindu-se la 200.000 km/s. Dar mai rămînea, totuși, riscul de a trece prin sistemul solar fără putința de oprire dacă nu avea să se mai ivească vreo salvare miraculoasă.

Giulio se ridică cam greu și-l chemă pe Arthur. Se apropia începutul zilei următoare, dar Giulio încă nu observase aceasta. Era atît de obosit, încît nici nu-l mai auzi pe profesor cînd intră.

*

Karl începu să se neliniștească în mod serios. Pe zi ce trecea, Arthur și Giulio slăbeau văzînd cu ochii, fără să le poată găsi vreo boală anumită.

Pe astronavă trecuseră 15 luni și o săptămînă de cînd se emisese apelul S.O.S. către Pămînt. După calculele profesorului, dacă apelul nu s-a pierdut în golul cosmic, ci a fost recepționat de vreo ființă omenească, atunci aceasta ar fi trebuit să răspundă pînă la ora aceea.

Necontenit, Arthur și Giulio își aruncau ochii spre receptorul radioastralului, cercetînd dacă nu cumva s-a primit vreun răspuns.

Răbdarea asistentului ajunsese la limită. Privind indicatorul de uzură, Giulio simțea de fiecare dată că ceva se rupe într-însul. Acul se urca neîncetat.

Intr-o seară, cînd pentru Giulio şi Arthur era clar că sfîrşitul îngrozitor se apropie cu paşi înceţi, dar siguri, se întîmplă ca unul dintre ei, anume asistentul, să se afle singur în cabina de comandă.

Să fi fost orele 20, poate ceva mai mult. Deodată, în cabină răsună un semnal. Giulio crezu că adormise şi că acum visează. Nici nu luă în seamă semnalul. Dar acesta se repetă cu mai multă putere. De astă dată, nu mai putea fi nici o îndoială.

Sări în picioare şi dintr-un salt se găsi lîngă radioastral. Cu înfrigurarea aceluia ce se agaţă cu desperare de un sprijin salvator, Giulio răsuci butoanele aparatului şi puse în funcţiune receptorul.

Inima începu să-i bată cu putere. Sîngele i se urcă vertiginos înspre tîmple, de credea că o să-i plesnească arterele. Pentru o clipă crezu că de bucurie o să-şi piardă minţile.

In difuzorul radioastralului se auzea semnalul „Atenţie, vorbim!" Era străvechiul semnal în codul „Sirius", cunoscut prea bine de astronauţi.

Giulio se aplecă spre aparat, sprijinindu-se cu mîinile de masa de comandă. Aştepta ca, din clipă in clipă, să răsune şi vocea aceluia care emisese semnalul. In momentul în care aşteptarea se prefăcea în nelinişte şi zbucium dureros, o voce omenească răsună în difuzorul radioastralului:

„Aici Marte-2. Răspundem apelului S.O.S. Nu ştim cine sînteţi. Trimitem ajutor. Venim în întîmpinare pe direcţia arătată. Aici Marte-2. Aşteptaţi astronavele de salvare!..."

Ca şi după o năprasnică furtună, nervii lui Giulio se destinseră brusc. Puterile nu-l mai ajutau şi se aşeză sfîrşit într-un fotoliu. Simţea în suflet o bucurie insuportabilă. Ar fi vrut să strige, pentru ca toţi prietenii săi de pe astronavă să audă. Dar nu mai reuşi decît să apese butonul de apel şi se prăbuşi cu un suspin de uşurare...

Incordarea celor 15 luni, groaza în faţa tragicului sfîrşit, ce li se arăta înainte de a fi atins limanul visat, îl supuseseră la un efort supraomenesc. Mesajul de răspuns a adus şi deznodămîntul natural. Sleit de puteri, asistentul arăta acum ca un mort cu faţa înseninată de un surîs fericit...

Profesorul sosi curînd. Văzîndu-l pe Giulio în nesimţire, îl chemă în grabă pe doctor prin televizor. Dar în aceeaşi clipă avu şi el senzaţia că se va lua pe urmele lui Giulio.

Din difuzor răsună iarăşi vocea aceea omenească, venită din adîncuri.

Asupra lui Arthur mesajul avu însă un efect cu totul contrar decît asupra lui Giulio. In prima clipă crezu şi el că se va pierde cu firea. Dar se reculese şi puterile începură să i se înzecească pe măsură ce înţelegea că salvarea nu mai este departe.

Sosi şi doctorul. Fără să-i spună vreun cuvînt, profesorul i-l arătă pe Giulio şi apoi emise în spaţiu următorul mesaj:

„S.O.S. Aici «Vulturul». Transmitem către Marte-2 viteza şi drumul pe care zburăm..."

Doctorul rămase cu gura căscată. Nu numai că uitase de asistent, dar simți că el însuși ar fi avut nevoie de un ajutor medical. După ce-și termină transmisia, Arthur se întoarse cu ochii strălucind de bucurie.

— Karl, dragul meu, sîntem salvați!

— De la ce salvați? făcu stupefiat doctorul. Nici nu știam că ne paște vreo primejdie...

Lăsîndu-l pe doctor descumpănit, profesorul se apropie de calendarul automat. O dată pus în funcțiune, pe ecranul acestuia apăru data pămînteană corespunzătoare clipei aceleia: 13 septembrie 3038!

— Hm! zise profesorul întorcîndu-se din nou spre doctor. In cei 21 de ani ce i-am trăit aici, Pămîntul a îmbătrînit cu peste 1050 de ani! Și astăzi tot Pămîntul ne va salva!

— Ce tot vorbești, Arthur?

Făcîndu-se că nu-l aude, profesorul continuă:

— Și acum să-l transportăm pe Giulio. E tare obosit, bietul de el!

Karl nu mai pricepea nimic. Simțea că o taină planează asupra astronavei. Nu cumva din pricina ei ajunseseră cei doi tovarăși ai săi într-o stare de plîns?!

Partea a VI-a

33. SURPRIZA!

De cînd astronavele P-1 şi F-1 pescuiseră epava trecuseră vreo doi ani. Evenimentul stîrnise o vîlvă nemaipomenită în toată lumea. Cei mai de seamă specialişti veniseră pentru a se pronunţa asupra diverselor aspecte ce le prezenta acel rest de navă.

De la un timp, comentariile se răriră tot mai mult. Oamenii aveau alte subiecte actuale. Pe Boris însă istoria epavei îl preocupase în mod deosebit. Reuşise să facă o serie de descoperiri interesante în legătură cu trecutul ei; dar şi el — prins de complicatele lucrări pentru perfecţionarea condiţiilor de viaţă pe Lună, unde au şi fost instalaţi 10.000.000 de oameni — aproape uitase de epavă...

*

Se apropia sfîrşitul lui aprilie. Dinu şi Radu tocmai se întorseseră dintr-o călătorie de lungă durată întreprinsă pînă la staţia cosmică de pe planeta Neptun.

Într-una din zilele următoare, asistentul se afla singur în laborator. Tocmai se pregătea să iasă, cînd radioastralul îl avertiză, printr-un semnal, că înregistrează un mesaj cosmic. Foarte liniştit, crezînd că este vreo comunicare obişnuită, Dinu se apropie de aparat şi deschise difuzorul. O voce cunoscută răsună în aparat:

„S.O.S.-urgent. Toate staţiile cosmice au primit un apel S.O.S. din cosmos. Aici Marte-2. O astronavă cere cu desperare ajutor. Se află la o mare depărtare pe direcţia Vega-Pămînt. Nu şi-a comunicat încă numele. Pregătiţi astronave de salvare. Am anunţat că plecăm îndată. Aici Marte-2. Aşteptăm sosirea voastră."

Dinu închise aparatul. Era nedumerit. Se apropie de emiţătorul de televiziune şi, punîndu-l în funcţiune, făcu legătura cu sala de consiliu a I.M.S.A. Profesorul Radu Herescu era la o întîlnire a cercetătorilor mai tineri. Cînd profesorul se apropie de ecranul televizorului rămase surprins:

— De ce mă chemi, Dinule?

— Poţi întrerupe puţin şi să vii pînă aici?

— S-a întîmplat vreun accident?

— Nu. Am recepţionat un apel din Marte.

— Iarăşi? Bine, vin să văd ce mai e şi cu ăsta.

Televizorul se închise. Peste cîteva minute, Dinu şi Radu se aflau faţă în faţă în laborator lîngă radioastral. Ascultase şi profesorul înregistrarea pe bandă a mesajului.

— Asta trebuie să fie P-21 exclamă Radu. Numai taciturnii de pe ea sînt în stare să nu-şi spună numele.

— Aşa cred şi eu. P-2 fiind plecată spre Vega, probabil i s-o fi întîmplat ceva în drum spre Pămînt.

— Să pregătim atunci astronavele F-1 şi F-2. Anunţă-l şi pe Boris. Astronava F-2 o vom pilota chiar noi.

— Dar astronavele sînt pregătite!

— Atunci cu atît mai bine! Peste cel mult două ore plecăm. O vom lua cu noi şi pe Alina. Mi-a cerut încă de mult să mă însoţească într-un zbor dincolo de sistemul solar.

Dinu ezită o clipă, apoi răspunse zîmbind:

— N-am nimic împotrivă. Dar te rog şi eu ceva. Un prieten ziarist, care mi-a înlesnit foarte mult cercetarea unor arhive, m-a rugat să-l luăm şi pe el cînd vom efectua un zbor ca acesta. Aş putea să-l chem?

Profesorul strîmbă din nas la început. Cînd efectua cîte un zbor, nu-i prea plăcea să aibă lîngă el străini. Dar, nevoind să-şi supere prietenul, în cele din urmă acceptă...

*

Ca doi bolizi gigantici, astronavele F-1 şi F-2, despărţite doar de distanţa reglementară, tocmai părăseau sistemul solar şi se îndreptau în direcţia stelei Vega.

— De ce nu şi-o fi transmis poziţia? întrebă deodată Radu. Sînt nişte zăpăciţi ăştia de pe P-2. S-or fi văzut în cine ştie ce pericol neînsemnat şi, gata, s-a şi evaporat stăpînirea lor de sine!

— Să nu ne grăbim să judecăm oamenii! răspunse Dinu. Dacă e ceva simplu, vom şti noi să-i muştruluim.

După o vreme, profesorul întrebă:

— Ce viteză am atins?

— 280.000 km/s, îi răspunse asistentul privind spre vitezometru.

Nu-şi termină vorba cînd un beculeţ de semnalizare se aprinse pe panoul de comandă. În aceeaşi clipă, aparatele de reperaj indicară apropierea unui corp ceresc în mare viteză.

— Program de ocol! comandă Radu.

Dinu se aşeză la masa de comandă şi introduse în aparate comanda de ocolire şi urmărire a corpului ce se apropia,

Să fi trecut vreun ceas de cind astronava urmărea corpul ceresc necunoscut. Deodată, de pe astronava F-1, care zbura mai in față, se primi o comunicare ce-i făcu pe Radu și Dinu să rămină uluiți. Boris le comunica, destul de emoționat, că în fața lor se afla astronava P-2 teafără și în zbor liniștit.

— Asta-i nemaipomenit ! strigă asistentul.

— Mai întii să ne convingem și noi ! spuse profesorul neincrezător... Pune în funcțiune telescoapele !

După ce profesorul și asistentul se convinseseră că inginerul nu greșise nu mai știau ce să creadă.

— Să stabilim legătura cu ei ! propuse Dinu.

— Stabilește-o ! răspunse profesorul încruntat.

Legătura se făcu repede. Cind cei de pe astronava P-2 se văzură ajunși de F-1 și F-2 rămaseră foarte surprinși. Unul dintre piloții de pe P-2 întrebă :

— Voi ați cerut ajutor ?

— Ajutor ?! Ce fel de ajutor ? răspunse Radu uluit.

Pilotul de pe P-2 rămase descumpănit. Adăugă :

— Noi am primit un mesaj S.O.S. și credeam că voi l-ați lansat, mai ales că acum v-am întîlnit aici.

— Formidabil ! exclamă Dinu. Și cînd colo, noi eram convinși că voi, cei de pe P-2, ați cerut ajutorul.

— Noi ?! se miră la culme pilotul. Nici pomeneală !

— Nu mai înțeleg nimic ! făcu deodată profesorul. Cine a cerut atunci acest ajutor ?

In cele din urmă se dumiriră cu toții că ceva bizar era la mijloc. Radu se întoarse spre asistent. Acesta era cu totul uimit. De aceea il și întrebă pe cei de pe astronava P-2 :

— Voi din ce direcție ați primit mesajul ?

— Părăsisem „Steaua Neagră" din vecinătatea constelației Lira și ne îndreptam spre Pămînt. Ni s-a părut că o astronavă s-ar fi abătut pe acolo, dar a dispărut foarte curind. După aproape trei ani de zbor ne-a ajuns un mesaj S.O.S. din direcția Pămînt-Vega. Asta-i totul !

Informația pilotului stîrni o nedumerire și mai mare, atit pe astronava F-1 cit și pe F-2.

Prin televizor, inginerul ținu să-i spună profesorului :

— Radule, P-2 să se întoarcă spre Pămînt, iar noi să continuăm zborul. Aici e ceva neclar și trebuie lămurit.

Profesorul aprobă printr-o înclinare a capului. Astronavele F-1 și F-2 își micșorară viteza și se îndepărtară puțin una de alta. Apoi mașinilor de navigație li se încredințară comenzile „înainte", „ocolește" și „urmărește".

După ce astronava P-2 se desprinse de grupul celorlalte două, îndreptîndu-se spre Pămînt, profesorul i se adresă lui Boris :

— Ai știre de vreo altă astronavă care s-ar afla in cosmos ?

— Nu !

— Atunci ? N-o fi un miracol !

— Miracol n-o fi, dar ceva trebuie să fie! intră în vorbă și asistentul. Sînt tare curios să văd ce ne mai așteaptă după surpriza de astăzi.

Alina îi privea neliniștită pe cei doi bărbați, fără să-i poată ajuta cu ceva. Mai ales pe fratele ei, pe care nu-l văzuse niciodată atît de tulburat...

34. PIEIREA „VULTURULUI"

Nepăsîndu-le de ostilitatea golului cosmic, astronavele F-1 și F-2 spintecau imensitatea interastrală ca doi fantastici giganți. Echipajele însă începuseră de la o vreme să se neliniștească. Zburau de peste o lună fără să fi întîlnit ceva în calea lor. Pe Radu prinse a-l bate gîndul întoarcerii.

Era în a 34-a zi de zbor. Dinu tocmai discuta prin televizor cu inginerul Boris, șeful celeilalte astronave. Alina admira cam nervoasă priveliștea cosmică, în timp ce profesorul se uita gînditor la panourile de comandă și observații. Aproape toată vremea de pînă atunci și-o petrecuseră stînd în cabina de navigație și așteptînd cu nerăbdare clipa cînd aveau să dezlege taina care-i adusese în zborul acela.

Deodată profesorul tresări: radioastralul semnala. Sări de pe scaun și reglă aparatul. Dinu se întoarse și el să vadă ce s-a întîmplat. În același timp, în difuzor răsună o voce foarte îndepărtată, străină și tremurătoare:

„S.O.S. Aici «Vulturul». Transmitem către Marte-2 viteza și drumul pe care zburăm..."

După încheierea mesajului necunoscut, Radu și Dinu rămaseră stupefiați. Ascultaseră cuvintele, dar simțeau că nu mai pot înțelege nimic. Pe cealaltă astronavă, inginerul Boris receptase și el mesajul.

Primul care se încumetă să deschidă vorba fu Dinu:

— Radule!... Boris!... Voi înțelegeți ceva?

— Ori sîntem victimele unei farse a cosmosului, care ne aduce abia acum un mesaj vechi, poate de secole, ori... cred că e ceva nemaipomenit! Eu personal, mai adăugă profesorul, nu cunosc nici o astronavă cu numele acesta.

Toți tăceau și se gîndeau ce putea să însemne acel mesaj. Deodată profesorul se întoarse spre Dinu:

— Știi, Dinule, trăim clipe în care nu poți să nu-ți amintești de aceste versuri străvechi:

...Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre
Și raza ei de-abia acum
Luci vederii noastre...

Nu sfîrși bine strofa, că în difuzorul televizorului se auzi vocea gravă a inginerului, care, deși era o fire romantică, în clipa aceea salvarea „Vulturului" îl muncea mai mult decît pe ceilalți.

— Trebuie să recunoaştem că ne aflăm în faţa unei enigme. În viaţa mea, doar o singură dată am mai auzit de o astronavă cu acest nume. Poate vă amintiţi şi voi: era scris pe învelişul unei epave.

— „Vulturul"!... Auziţi!? Să ştiţi că astronavigatorii lui mai trăiesc, izbucni Dinu.

— Cu neputinţă! replică Radu, încercînd să scape de o senzaţie neplăcută ce punea stăpînire pe el.

Totuşi, nu mult după aceea, astronava semnaliză „ocolirea". Aparatele de bord indicară apropierea unui vehicul cosmic, pe care astronavele F-1 şi F-2 începură să-l ocolească de la mare distanţă.

Profesorul şi asistentul săriră la telescoapele electronice. Cînd imaginea corpului ceresc necunoscut deveni mai clară pe ecranele telescoapelor, Dinu şi Radu strigară în acelaşi timp:

— „Vulturul"!

— „Vulturul"! repetă emoţionat şi Boris de pe cealaltă astronavă.

Astronavele făcură un ocol şi apoi porniră în urmărirea „Vulturului". Il ajunseră destul de repede: în faţa lor se afla o astronavă destul de mică în comparaţie cu F-1 şi F-2 şi căreia îi lipsea etajul final. Aşadar, „Vulturul", străvechea navă cosmică, era încă în zbor!...

— E cea mai fantastică surpriză la care se putea aştepta vreun om! murmură Radu copleşit.

Asistentul şi fata erau şi ei buimăciţi. Deodată, aparatele de bord începură să semnalizeze ca înnebunite.

Cînd recepţia fu reglată, o voce înecată de emoţie răsună în difuzoare:

„Prieteni scumpi, vă vorbeşte şeful «Vulturului», profesorul Arthur Nielsen."

Fraza aceasta căzu ca un trăsnet. Deci omul pe care istoria îl învăluise într-o taină adîncă mai trăia şi acum, după mai bine de 1.000 de ani de la dispariţia lui.

Glasul său întretăiat de emoţie continuă:

„Dacă m-aţi auzit, vă rog să deschideţi televizoarele pe canalul lungimii de undă de 18 cm!"

Dinu sări la televizoare şi le reglă pe lungimea de undă anunţată. Pe ecran apăru întîi ceva nebulos, apoi, încet, imaginile se limpeziră.

Cei de pe F-1 şi F-2 se găsiră în curînd în faţa chipului lui Arthur. Ochii acestuia erau împăienjeniţi de lacrimi. Părul albit de ani îi căzuse pe frunte şi buzele îi tremurau de emoţie.

„Sînt Arthur Nielsen — răsună glasul său în difuzor. Bine v-am găsit, oameni ai Pămîntului!"

Radu îşi simţi şi el lacrimile cum i se urcă în ochi. Cînd îşi mai veni în fire, strigă:

„Să fii bine venit, dragul nostru Arthur!"

Tăcerea se lăsă din nou! Doar ochii se mai căutau. De-o parte se afla o lume, veche de peste un mileniu; de alta, strănepoţii ei, oamenii veacului al XXXI-lea.

Profesorul Radu, simțind că se poartă asemenea unui om cu firea slabă, își adună toate forțele și spuse:

„Prietene Arthur, mă prezint și eu: sînt profesorul Radu Herescu. Alături de mine se află sora mea Alina și asistentul meu Dinu Izvoranu."

De pe cealaltă astronavă se prezentă și echipajul ei. După un timp, Nielsen izbuti să se reculeagă și continuă:

„Sînt fericit că mai aud și alte glasuri omenești... Am să vă prezint și eu, chiar acuma, familia și prietenii mei care m-au însoțit de-a lungul secolelor... Iată-i că au și sosit!"

In aceeași clipă intrau în cabina de navigație a „Vulturului" ceilalți tovarăși de drum ai lui Arthur. De cum intră, Bob nu se mai reținu și strigă prin televizor, cu sufletul la gură, către cei de pe astronavele F-1 și F-2:

„Iertați-mi graba, dar vă rog să-mi spuneți în ce an sînteți?"

Profesorul Herescu îl privi pe ziarist foarte surprins. Nu știa ce să creadă. Răspunse totuși:

„Sintem în anul 3038!"

Auzind răspunsul profesorului, Bob Kingstone rămase o clipă mut, apoi șopti mai mult pentru sine:

„Deci n-a fost un vis!..."

*

Clipa solemnă a revederii întrecu în bucurie și emoție orice închipuire.

Trecuseră vreo trei zile de cînd toți cei de pe astronava „Vulturul" se îmbarcaseră pe F-2. Astronava F-1 primise misiunea să remorcheze „Vulturul".

Discuțiile curgeau cu nemiluita. Nu era un lucru obișnuit să stai de vorbă cu oameni care se întorceau dintr-o călătorie ca aceea ce durase peste zece secole terestre. Cei șapte astronauți apăreau ca și niște coborîtori dintr-o altă lume. Dintre ei, șase se născuseră tot pe Pămînt, dar cu aproape 11 secole în urmă. Dar unul dintre ei — Mark —, numit de toți „fiul stelelor", se născuse în nemărginitul ocean cosmic.

Giulio, după grelele momente de încercare prin care trecuse cu ocazia așteptării astronavelor de salvare, își revenise cu totul. O bucurie nemărginită îi învăluia inima. Erau salvați!

Zilele de mare entuziasm aveau în curînd să fie curmate de un eveniment tragic.

Inginerul Boris, care supraveghea „Vulturul", îl anunță pe Nielsen că motoarele astronavei sale au intrat în faza reacțiilor de explozie. Cu inima strînsă de durere, profesorul Arthur ceru să se mai salveze lucrurile de valoare de pe „Vulturul". Durerea îi sfîșia inima că nu mai poate duce astronava lui scumpă pînă pe Pămînt.

— Nu-i nimic, încercă să-l liniștească Herescu. „Vulturul" și-a făcut datoria mai mult decît puteai spera vreodată. Să fii mulțumit

că are acum urmaşi demni de faptele lui, care brăzdează cosmosul cu viteze uluitoare şi supun spaţiile nesfîrşite, ridicînd omul la rangul de adevărat cuceritor al universului.

— E totuşi destul de greu să te desparţi de ceva atît de scump, cum ne-a fost nouă „Vulturul" ! răspunse Arthur mîhnit.

— Ştiu, dar nu se mai poate opri distrugerea lui şi trebuie să consimţi la părăsirea lui, mai adăugă Radu.

Nielsen oftă din greu. Vedea şi el că nu mai are altă soluţie: trebuia să-şi lase „Vulturul" său drag să fie distrus înainte de a mai fi atins Pămîntul...

Peste cîteva zile, Boris desfăcu legăturile de remorcare, iar „Vulturul" rămase singur, fără stăpîn şi fără comandă, măcinat de boala uzurii şi aşteptînd din clipă în clipă explozia fatală a motoarelor nucleare, care făcuseră pînă atunci eforturi peste puterile lor. Pentru a nu provoca accidente în cosmos, „Vulturul" trebuia să fie distrus cu ajutorul unei rachete teleghidate.

Cînd astronavele se găsiră la o distanţă apreciabilă mai făcură un ocol pentru a fotografia istoricul sfîrşit al „Vulturului".

Foştii săi călători văzură mîhniţi cum „Vulturul" fu învăluit deodată într-o flacără uriaşă. Din corpul astronavei, care-i adăpostise mai mult de un mileniu prin spaţiul sideral, explozia smulsese nenumărate bucăţele pe care acum le împrăştia prin cosmos. Din vechea astronavă nu mai rămăsese decît un nor strălucitor, ce se răspîndea cu iuţeală în cosmos.

— S-a sfîrşit ! şopti Giulio înfiorat. S-a prăbuşit „Vulturul" nostru drag...

Echipajele asistau impresionate la ultimele clipe ale străvechii astronave. Apoi astronavele F-1 şi F-2 îşi reluară zborul spre Pămînt, pînă la care mai aveau o cale destul de lungă.

Nu la multă vreme după prăbuşirea „Vulturului", profesorul Nielsen se afla într-o zi împreună cu Radu.

— Aş vrea să mai aflu ceva, profesore, începu Arthur. Spune-mi, cunoşti cumva ce s-a întîmplat după 1988 ?

— Nu sînt prea tare la istorie, răspunse Herescu zîmbind, dar cum epava fostului vostru etaj final ne-a pus la o treabă serioasă, Boris a fost nevoit să se documenteze asupra acelei epoci îndepărtate şi mi-a transmis şi mie unele detalii. Din cîte ştiu nu s-a întîmplat nimic, ceva asemănător cataclismului de care îmi vorbeai ieri. Oamenii cei mulţi, cinstiţi şi iubitori de pace, au reuşit, în cele din urmă, să destrame pentru totdeauna spectrul morţii pe care il ţesuseră duşmanii omenirii. Nici după anul 2000 n-am cunoştinţă de vreun război mondial, deoarece o altă rînduială s-a întronat pe Pămînt. E rînduiala păcii şi a muncii ca legi supreme ale vieţii. Desigur însă că fapta voastră, deşi pînă acum n-a fost înregistrată de istorie, se adaugă multor altora care au contribuit la spulberarea planurilor criminale ale imperialiştilor. De bună seamă, istoria o să vă aşeze la loc de frunte, acolo unde meritaţi.

Se aşternu între ei tăcerea. După clipe de gîndire, Arthur spuse:

— Sînt învins ! Din fericire, concepţiile mele despre oameni s-au prăbuşit şi recunosc că totul s-a petrecut aievea, precum am aflat încă acum cinci secole din mesajul primit lingă Polară...

Apoi întrebă deodată:

— Dar spune-mi, nu sîntem prea înapoiaţi faţă de voi? Doar între noi şi voi s-au scurs aproape 11 secole!

Radu surise cu înţeles:

— Voi, ce-aţi înfruntat cu temeritate cosmosul, nu vă veţi speria nici de problemele pe care vi le va pune înainte Pămîntul. Sînt sigur că veţi reuşi să vă adaptaţi!...

35. PRIMAVARA PE PAMINT!

Pînă la aterizare, astronavele F-1 şi F-2 mai aveau de parcurs un drum de vreo zece ceasuri. Arthur şi Cristina erau emoţionaţi ca doi copii. Încă nu le venea să creadă că au fost salvaţi. Raymonde nu-şi mai găsea astîmpăr. Se privea în oglindă şi-şi întreba soţul dacă n-o găseşte prea îmbătrînită. Karl rîdea de neliniştea ei şi-i spunea:

— Raymonde dragă, zadarnic mă întrebi pe mine: eu te voi vedea mereu tot tînără! Nu o să mi se pară niciodată că te-ai schimbat.

De fapt, doctorul avea întrucîtva dreptate. Atît Raymonde cît şi Cristina, cu toate că erau în jurul vîrstei de 50 de ani, nu se prea schimbaseră. Viaţa pe astronavă le păstrase aproape neschimbate. Dintre toţi, numai Nielsen şi Torrelli păreau mai îmbătrîniţi, din cauza grozavului zbucium ce-i încercase în ultimii ani. Ei meritau acum să se odihnească o vreme.

Mark îşi găsi în Alina o prietenă de nădejde. La început o privea ca pe o fiinţă foarte ciudată. Încă nu ştia cum poate să arate o fată tînără. Alina era din cale afară de frumoasă şi poate şi acest lucru îl atrăsese pe Mark înspre ea. Cristina îşi cultivase fiul să iubească frumosul artistic, şi acum o realitate fermecătoare îl prindea în mrejele ei.

Fata se simţea şi ea încîntată şi măgulită de prietenia pe care i-o arăta „fiul stelelor" şi căuta să şi-l apropie tot mai mult. Îi plăcea şi ei arta şi în mod deosebit muzica. Acesta fu încă un motiv de apropiere între cei doi tineri. Discuţiile dintre ei erau totdeauna interminabile.

În sufletul de mamă al Cristinei se născuse un sentiment de adîncă mîndrie şi fericire. Mark era un băiat plăcut la înfăţişare, inteligent, inimos şi talentat. Cristina avea de ce să fie mîndră. Şi de altfel nici Arthur nu se lăsa mai prejos. Ori de cîte ori îl vedea pe Mark în tovărăşia fetei, simţea că-i creşte inima în piept de bucurie. Fiul său era acum printre oameni, şi asta însemna pentru el totul.

Între Boris şi Dinu, pe de o parte, şi Bob şi Giulio, pe de alta, se legase o puternică prietenie. Ziaristul nici nu mai ştia pe ce lume trăieşte. Era fericit că nu se prăpădise înainte de a mai vedea Pămîntul. În mintea lui se învîrteau mii de idei. Un lucru însă îl obseda mai mult: amintirile sale vor fi ele publicate?

Giulio era însă adesea abătut. Intr-una dintre orele premergătoare apropierii de Pămint, Mark şi Alina se aflau în cabina de observaţii a lui Dinu. Cu ei se mai afla şi Boris, care trecuse de pe o astronavă pe cealaltă. Deodată, prin faţa uşii deschise a cabinei, trecu Giulio:

— Giulio! îl chemă Boris.

Cel strigat se întoarse:

— Voi m-aţi chemat?

— Vino te rog puţin înăuntru! îl mai invită inginerul. Vreau să-ţi dau un lucru de care uitasem.

Nedumerit, Giulio intră. Nici Alina nu bănuia ce avea să-i dea Boris lui Giulio. „Fiul cosmosului" asista tăcut la scenă şi aştepta urmarea.

Inginerul scoase dintr-o mapă un plic.

— Dragul meu Giulio, începu inginerul, cercetînd documente din vremea ta am dat peste unul care îţi aparţine. L-am păstrat cu grijă în astronava mea. Deşi o să te tulbure, sînt dator să ţi-l înmînez...

Giulio îl privea nedumerit. Ce amintire avea să-i ofere Boris? Acesta îi întinse plicul îngălbenit de vremuri.

— Iată lucrul de care îţi pomeneam.

Giulio îl apucă şi ochii îi căzură pe adresă. Faţa îi deveni deodată de o paloare mortală.

— Unde ai găsit asta? întrebă el respirînd cu greutate.

— In biblioteca aceluia căruia îi este adresată scrisoarea. O întîmplare m-a dus şi pe la străveechea casă unde locuia pe vremuri familia lui Enrico Ferrari. Casa însă se mai păstrează şi astăzi.

Giulio se aşeză pe un scaun şi deschise cu înfrigurare plicul. Inăuntru dădu peste o scrisoare îngălbenită şi ea de ani. Dar scrisul îl cunoştea aşa de bine! Inima îi bătea în piept gata-gata să-i iasă. Uită de cei prezenţi şi începu să citească cu ochii închişi pe jumătate:

„Mult iubitul meu Giulio,

Nu ne-a fost dat să fim împreună. Ai plecat, poate fără voia ta, şi nu te-ai mai întors. De atunci au trecut atît de mulţi ani! Chipul tău drag mă urmăreşte şi azi ca o umbră şi nu mă lasă să fac nimic împotriva ta. Am căutat ani la rînd să găsesc vreo urmă de a ta, dar totul a fost în zadar. Nici pe profesorul Nielsen nu l-am mai întîlnit. Parcă toţi aţi fost înghiţiţi de Pămînt.

Astăzi mă simt mai rău ca niciodată. Ştii, vechea mea durere de inimă a revenit. Doctorii spun că voi scăpa, dar eu nu mai cred. Mi-au făcut două intervenţii grele, dar mi se pare că fără folos; durerea se ascute pe zi ce trece. S-ar putea să mai revii, scumpul meu, dar eu n-o să mai fiu. Să ştii însă că am fost mereu cu tine în suflet.

Ce mult aş vrea să te mai revăd o dată!

Acum e seară şi linişte. Mi-e frică însă de liniştea asta. Nu ştiu de ce, dar parcă tot trupul meu e mort.

Giulio, dacă n-o să mă regăseşti, să vii la mormîntul meu şi să pui un buchet de garoafe — ştii — erau florile mele dragi.

Acum închei, căci peste zece minute vine prietenul tău Ferrari și trebuie să-i dau scrisoarea. Mi-a făgăduit că-ți va înmîna plicul oricînd te vei întoarce. Dacă mai trăiești, scumpul meu Giulio, primește inima mea și ultima îmbrățișare a logodnicei tale.

Mirella"

Cînd Giulio termină scrisoarea, în colțul genelor îi apărură boabe de lacrimi. Anii și cosmosul nu-i putuseră șterge din inimă amintirea Mirellei.

Cînd se mai liniști, Boris se apropie de el și-l prinse umerii:

— Mirella este un simbol, Giulio. Păstrează-i amintirea, dar nu te pleca în fața durerii.

Giulio se mai reculese. Atunci intră în vorbă și Alina.

— Acum să mă asculți și pe mine, Giulio, zise ea țuguindu-și buzele ei roșii ca cireașa. Nu vreau să-ți spun vorbe de mîngîiere, dar cred că prea măreață a fost călătoria voastră, pentru ca să te încovoi sub povara unei amintiri pierdute în negura anilor. Poate Mirella s-o fi făcut bine după aceea și o fi fost fericită. Viața are multe căi pe care poți ajunge la fericire. Tu însă ai acuma datoria să-ți trăiești viața, viața ta care, din clipa aceasta, aparține întregii omeniri!...

Cuvintele fetei îl înseninară întrucîtva pe Giulio. Se ridică și se apropie de ea:

— Îți mulțumesc mult, Alina, pentru flacăra ce-ai aprins-o din nou în mine. N-am să renunț la bucuria vieții. Pe Mirella însă n-o voi uita niciodată!

— Nu-ți cere nimeni asta! îi răspunse Alina zîmbind.

Giulio surîse și el, deși se simțea atît de mîhnit. Apoi adăugă:

— Eu plec. Îți mulțumesc, Boris, pentru osteneală. Mă așteaptă Arthur și Radu, căci se apropie Pămîntul și vreau să asist la frînare.

— Vin și eu, spuse Boris ridicîndu-se. Să lăsăm artiștii singuri, mai adăugă el rîzînd, în timp ce-l luă pe Giulio de braț.

După ce s-au îndepărtat cei doi bărbați, fata își privi ceasul. Scoase un strigăt cristalin de mirare ca un ciripit de privighetoare:

— Mark! Știi că sîntem la 10 minute de Pămînt?!

— Pămîntul! exclamă „fiul stelelor". Așadar, iată-ne aproape de planeta pe care de atîtea ori mi-a zugrăvit-o tata cu pasiune. Aștept cu atîta nerăbdare clipa cînd voi pune piciorul acolo! Unde vom ateriza?

— Pe marele astrodrom „Antarctida".

— Cum asta?! Tata mi-a spus că acolo se află polul sud.

Alina rîse cu poftă:

— De peste opt secole Antarctida e o adevărată grădină mondială, în mijlocul căreia se găsește astrodromul.

— Și cum, nu mai există ghețari pe Pămînt?

— Ba da, dar numai la poli nu. Marile noastre rezervații de frig se află tocmai acolo unde soarele arde mai intens: în fostele deșerturi Sahara, Gobi, Calahari.

— Mă uimești! replică Mark. Înseamnă că descrierile tatălui meu nu mai corespund realității.

— Cred că nu te înșeli de loc, îi răspunse Alina zîmbind.

Dar nu-şi termină vorba, cînd televizoarele din cabină începură să semnalizeze. Fata le deschise şi primi comunicarea trimisă de Radu că începe aterizarea.

Astronavele intraseră în straturile superioare ale atmosferei terestre cu iuţeala mult redusă. Făcură mai întîi un înconjur al globului pămîntesc, la mare altitudine, apoi se îndreptară în direcţia Antarctidei. Cînd se aflau la 2.000 km deasupra Pămîntului, de pe astrodrom se ridicară, pentru a-i întîmpina, zeci de atomonave.

Mark şi Alina priveau prin telescoape la ceea ce se petrecea pe Pămînt. Astronavele coborau lin, apropiindu-se tot mai mult de pista astrodromului.

Inima lui Mark fu cuprinsă de o imensă bucurie cînd zări marea de oameni ce agitau batistele şi mîinile spre ei, aclamînd acea victorie a omului asupra spaţiului şi timpului.

— Oamenii! strigă Mark entuziasmat. Ce mulţi sînt! Şi ce admirabilă privelişte! Ah, uite, se văd şi grădinile. Alina, se întoarse el spre fată, spune-mi mai cîntă păsărelele?

— Niciodată n-au încetat să cînte! Putem acuma deschide oblonul şi geamul cabinei.

Cînd aerul proaspăt inundă cabina, Mark simţi că ceva îi învăluie corpul într-un balsam. Era prima întîlnire cu aerul pămîntean.

Pe astrodrom se auzeau acordurile unei muzici cunoscute. Mark ascultă cu atenţie şi făcu ochii mari de uimire:

— Beethoven! Ce minunat! Mai este cîntat bătrînul gigant!

— Se va cînta întotdeauna, prietene scump. Simfonia bucuriei va fermeca întotdeauna sufletul omenesc, căci ea s-a născut din avîntul unui însetat de viaţă!

— E atît de înălţător! Mă simt purtat de valurile încîntării şi abia aştept să văd ce voi mai găsi pe Pămîntul străbun.

Fata se întoarse spre el. Parcă ezita să-i spună ceva. Într-un tîrziu, se hotărî:

— Pe Pămînt vei găsi multe, Mark, multe care îţi vor încînta sufletul şi te vor uimi. Dar nu-i aşa că după ce vei colinda lumea, pe prietena ta de acum n-o vei uita?

Mark o privi o clipă, apoi şopti cu însufleţire:

— Pe prietena mea s-o uit?! Cea dintîi prietenă pămînteană va rămîne şi pentru mine ca şi Mirella pentru Giulio. Eşti mulţumită, Alina?

Fata se roşi pînă în vîrful urechilor. Chiar la această mărturisire nu se aşteptase. Cînd îşi reveni din încurcătură ridică ochii spre Mark voind să-i spună ceva. Dar în clipa aceea se auziră răsunînd urale şi aclamaţii nesfîrşite care îi făcură să întoarcă privirile spre fereastra deschisă a cabinei.

Astronavele aterizau chiar în momentul acela şi mulţimea pămîntenilor aclama cu frenezie sosirea legendarilor călători.

Alina se întoarse spre Mark şi-l apucă de mînă:

— Să mergem şi noi, prietene Mark. Pe Pămînt e primăvară! Vino, să ieşim din lumea strîmtă a astronavei şi să ne bucurăm de toate frumuseţile Pămîntului.

Mark o privi o clipă, apoi se întoarse iar spre fereastra cabinei. Ochii îi fugiră spre înălțimile cerului, de unde coborîse el, „fiul cosmosului". Fata îl auzi șoptind, mai mult pentru sine:

— Ce frumos e cerul privit de aici! E atît de albastru!

Apoi se întoarse încet spre fată, cu ochii strălucind de emoție. Razele soarelui, care se furișaseră în cabină, țeseau în jurul capului fetei un nimb. O privi mut de admirație.

Astronavele aterizaseră. Chiar atunci, în cadrul ușii apăru ziaristul Bob Kingstone, cu fața radiind de bucurie:

— Ce mai stați? strigă el ridicînd brațele în semn de chemare. Haideți, am ajuns!

— Venim și noi îndată, răspunse Mark neîntorcînd însă capul.

Bob zîmbi cu înțeles. „Fiul-stelelor" era în mrejele unei vrăji. Azurul cerului îi fascina în aceeași măsură ca și chipul fetei, și Mark nu contenea să se minuneze.

Sub același cer, pe care îl privea acum mut de uimire, peste ani și ani, avea să-și sfîrșească viața începută undeva, departe de Pămînt. „Fiul stelelor" devenise un fiu al Pămîntului.

SFÎRȘIT

IN LOC DE POSTFAȚĂ

Trăim într-o epocă de mare avînt științific și tehnic, cînd cele mai îndrăznețe visuri ale omului se prefac în realități cotidiene. Era călătoriilor interplanetare — și chiar intersiderale — a fost deschisă o dată cu aruncarea în cosmos a primului „sputnik" sovietic. De aceea, autorului „Paradoxalei aventuri" i s-a părut justificată alegerea temei unei călătorii interastrale, al cărei început l-a situat într-un viitor destul de apropiat. Mai mult decît atît: și-a permis să înfățișeze prin mijloace literare desfășurarea unei astfel de expediții, făcînd să ruleze în fața cititorului tot filmul vieții unei astronave care și-a ridicat viteza pînă aproape de limita absolută.

Autorul s-a mărginit să prindă în obiectivul previziunii doar un aspect al viitorului.

Alți scriitori de romane de anticipație, cum sînt I. A. Efremov, cu a lui „Nebuloasa din Andromeda", sau Crișan Făgerașu, cu „O iubire din anul 41.042", cuprind în lucrările lor teme cu mult mai vaste, cum ar fi aspectele multilaterale ale societății viitoare, adaptarea unor astronauți reveniți pe Pămînt după un zbor îndelungat etc.

Ideea centrală a acestui roman, idee care poate că a trezit cititorilor unele îndoieli, este legată de posibilitatea „călătoriei în timp". Pentru un nespecialist în problemele fizicii moderne, această posibilitate pare în flagrantă con-

tradicție cu experiența lui cotidiană. Totuși din teoria relativității se poate trage concluzia (bazată pe un complicat calcul matematic, pe care, credem, nu e cazul să-l reproducem aici) că, dintre doi frați gemeni, acela care a întreprins în spațiul cosmic o îndelungată călătorie cu o viteză apropiată de aceea a luminii, va fi la întoarcere mult mai tînăr decît fratele rămas pe Pămînt.

Această concluzie este ceea ce oamenii de știință numesc o ipoteză de lucru. De altfel, în mersul ei ascendent, știința s-a folosit și se folosește în mod constant de asemenea ipoteze.

Fiind o ipoteză științifică, ideea „călătoriei în timp" sau „paradoxul lui Einstein" poate constitui baza unui roman științifico-fantastic. Desigur că pe cititorii noștri îi interesează și viitorul acestei ipoteze. Va fi ea oare confirmată sau infirmată de știință? Istoria progresului științific ne-a arătat nu o dată cum ipoteze dintre cele mai îndrăznețe, care, în momentul formulării lor, păreau chiar absurde, pentru că contraveneau experienței cotidiene a oamenilor, s-au arătat juste. Pentru a ne limita doar la un exemplu, vă amintim de ipoteza lui Copernic că Pămîntul se învîrtește în jurul Soarelui și nu invers. Confirmarea a nenumărate previziuni științifice nu înseamnă însă că orice presupunere a unui savant se adeverește. Foarte multe, mai curînd sau mai tîrziu, dovedindu-se șubrede, au fost infirmate și uitate.

Doar practica, verificarea experimentală poate hotărî temeinicia și viitorul unei ipoteze.

Același lucru este valabil și pentru „paradoxul lui Einstein". Pînă acum, el n-a putut fi verificat experimental. După cum se știe, de abia de curînd, prin lansarea sputnicilor sovietici, astronomia a început să devină o știință experimentală.

Ca încheiere, iată ce spune în legătură cu problema „călătoriei în timp" V. GHINZBURG, membru corespondent al Academiei de științe a U.R.S.S.:

„Lansarea în Uniunea Sovietică a primilor sateliţi artificiali ai Pămîntului a demonstrat că visurile despre călătoriile în cosmos au căpătat o bază reală. În legătură cu aceasta a fost trezit din nou interesul faţă de una dintre deducţiile de mult cunoscute ale teoriei relativităţii — posibilitatea «călătoriei în timp».

Din aşa-numita teorie a relativităţii restrînse, elaborată încă în 1905. de vestitul fizician Albert Einstein, rezultă că un ceasornic ce se deplasează rămîne în urmă faţă de un ceasornic imobil prin faţa căruia trece. Atîta vreme cît viteza de mişcare a ceasornicului este inferioară vitezei luminii, el rămîne doar foarte puţin în urmă faţă de ceasornicul imobil. De exemplu, ceasornicele instalate pe bordul sateliţilor lansaţi pînă în prezent şi care zboară cu o viteză de 8 km/s vor rămîne în urmă numai cu o sutime de secundă anual faţă de ceasornicele de pe Pămînt. Faptul că această rămînere în urmă este neînsemnată se explică prin aceea că viteza luminii este foarte mare — 300.000 km/s. Tocmai din această cauză, adică datorită faptului că vitezele tuturor tipurilor de transport sînt infime, în comparaţie cu viteza luminii, proiectanţii de avioane pot să nu ţină seamă de legile teoriei relativităţii. Dar dacă viteza se apropie de viteza luminii, încetinirea mersului unui ceasornic ce se deplasează poate fi foarte mare. De pildă, un ceasornic care s-ar deplasa cu o viteză de 260.000 km/s, adică cu o viteză de aproximativ 30.000 de ori mai mare decît viteza satelitului, ar merge de două ori mai încet decît un ceasornic imobil. Tocmai de acest fapt este legată posibilitatea aşa-numitei «călătorii în timp».

Dacă acceleraţia unei nave cosmice este suficient de mică, activitatea vitală a unui organism în mişcare se va desfăşura în acelaşi ritm în care ar merge un ceasornic care s-ar deplasa împreună cu ea (se ştie că şi omul este în felul său un «ceasornic», în care bătaia pulsului poate să aibă rolul acelor indicatoare). De aceea, după înapoierea

sa, călătorul cosmic va fi in sens biologic mai tinăr decît confraţii săi rămaşi pe Pămînt".

* * *

În aceste condiţii, unui scriitor de romane ştiinţifico-fantastice îi rămine un cîmp foarte liber de acţiune. Astfel, numai viitorul va putea hotărî dacă „Paradoxala aventură" anticipează o iluzie sau o realitate.

AUTORUL

Citiți în numărul viitor pasionanta povestire a cunoscutului scriitor sovietic

A. BELEAEV

„HOITI-TOITI"

aventurile unui elefant cu creier omenesc

2012

COLECȚIA
CLUB Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Științǎ și tehnicǎ sau cei care au dat sǎ continue CPSF, au reușit, cu multǎ dǎruire, muncǎ și cheltuialǎ, acești entuziaști.

Lor trebuie sǎ le mulțumim pentru cǎ avem acum posibilitatea sǎ (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nick68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lǎzǎrescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacǎ este omis cineva, vǎ rog un email și reparǎm greșeala!)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU